

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyň JUDr. Hany Pipkové a JUDr. Marcely Rouskové v právní věci žalobce: **S. K.**, státní příslušnost Ukrajina, zastoupen Mgr. Romanem Seidlerem, advokátem se sídlem Malická 11, Plzeň, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, náměstí Hrdinů 1634/3, poštovní schránka 155/SO, Praha 4, Olšanská 2, Praha 3, o žalobě proti rozhodnutí Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie, č.j. CPR-9249-1/ČJ-2010-9CPR-C218 ze dne 19. 7. 2010,

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení shora označeného rozhodnutí Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Policie České republiky, Oblastního ředitelství služby cizinecké policie Plzeň, Inspektorátu cizinecké policie Plzeň č.j. CPPL-6460-1/ČJ-2010-034064-PP1 ze dne 21. 5. 2010, jímž správní orgán I. stupně zamítl žádost žalobce o

prodloužení doby platnosti povolení k přechodnému pobytu na území České republiky a platnost povolení k přechodnému pobytu nebyla prodloužena.

Proti tomuto rozhodnutí směřovala žaloba, v níž žalobce namítal, že oba správní orgány neuplatnily svou pravomoc v souladu se zákonem o pobytu cizinců. Žalovaný shodně se správním orgánem I. stupně zcela neodůvodněně odkazuje na ust. § 56 odst. 1 písm. k) větu druhou zákona o pobytu cizinců, neboť toto ustanovení nelze v případě žalobce aplikovat. Při prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu se totiž z ust. § 46 použije pouze ustanovení odstavce 3 a 7, nikoli ustanovení odstavce 1, které obsahuje zákonný odkaz na ust. § 56. Žalobce trvá na názoru, že při prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu lze použít pouze ta ustanovení, na která zákon o pobytu cizinců výslovně odkazuje. V souvislosti s povolením k dlouhodobému pobytu lze nalézt v ust. § 46 odst. 1 zákona o pobytu cizinců rovněž odkaz na jiná ustanovení zákona, jež by měla být v řízení o povolení k dlouhodobému pobytu obdobně použita, který však ve svém výčtu není totožný s ust. § 44a odst. 3 věta druhá zákona o pobytu cizinců. Lze se oprávněně domnívat, že zákonodárce zde vyjádřil záměr, aby se na prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu nevztahovala vždy stejná ustanovení jako v případě vydání povolení k dlouhodobému pobytu. Řízení o povolení k dlouhodobému pobytu a řízení o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu jsou samostatnými správními řízeními, která nejsou ovládána naprosto shodnými ustanoveními zákona o pobytu cizinců. Oba správní orgány překročily svou pravomoc tím, že v řízení o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu rozhodovaly podle ustanovení zákona, jejichž použití zákon nepřipouští.

Dále žalobce uvedl, že z materiálního hlediska oba správní orgány učinily skutkové zjištění, že žalobce v rámci pobytu neplní účel pobytu. Tento závěr neodpovídá výsledkům dokazování ve správním řízení. Účelem, pro který žalobce nepochybně vyjádřil záměr pobývat na území ČR dlouhodobě, je výkon podnikání. Podmínkou pro udělení víza není plnění povinnosti platit nepřetržitě platby příslušné OSSZ, ale záměr pobývat na území ČR po dobu delší než 3 měsíce za konkrétním účelem. Tyto podmínky byly u žalobce ke dni zahájení řízení o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu a stejně tak i ke dni vydání správního rozhodnutí zcela evidentně splněny. Žalovaný tuto skutečnost nejen nepřipustně přehlíží, ale i zcela v rozporu se zněním zákona ji vydává za závažnou překážku. Zde je třeba zdůraznit, že výslovná právní úprava (ust. § 35 odst. 3 ve spojení s ust. § 37 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců) zamezuje tomu, aby nedostatek účelu pobytu byl posuzován jako např. jiná závažná překážka pobytu cizince na území ve smyslu ust. § 56 odst. 1 písm. k) zákona o pobytu cizinců. Navíc žalovaný akceptoval vadu řízení spočívající v nesprávném hodnocení důkazů. Při zjišťování, zda žalobce plní účel pobytu, pro který mu bylo vydáno povolení k dlouhodobému pobytu, tj. zda na území České republiky podniká, se žalovaný spokojil pouze s odhlášením žalobce na OSSZ. Přitom popřel důkazní hodnotu výpisu ze živnostenského rejstříku osvědčujícího platnost živnostenského oprávnění žalobce. Takové hodnocení důkazních prostředků zcela pochopitelně vyvolává pochybnost, zda byl stav věci zjištěn správně a nenaplnuje tak požadavek stanovený v ust. § 3 správního řádu.

Z hlediska formálně právního pak správní orgán prvního stupně rozhodl nesprávně podle ust. § 44 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, neboť toto ustanovení nezakládá pravomoc správního orgánu prodloužit, popř. neprodloužit platnost povolení

k dlouhodobému pobytu, nýbrž jen obsahuje odkazy na jiná ustanovení zákona. Žalovaný tuto vadu řízení neodstranil.

Žalovaný nenapravil ani další pochybení správního orgánu prvního stupně, který zaujal mylný výklad zákona o pobytu cizinců, když posoudil jednání žalobce jako úmyslné obcházení smyslu účelu pobytu podnikání dle zák. č. 326/1999 Sb. a dalších zákonů. Ve vztahu k posuzování účelu pobytu umožňuje zákon zrušení platnosti víza k pobytu nad 90 dnů pouze v případě, kdy cizinec neplní účel pobytu, pro který bylo vízum uděleno, nikoli také v případě, kdy cizinec „obchází smysl účelu pobytu“. Tento způsob aplikace zákonné normy správním orgánem I. stupně představuje jeho jasné překročení pravomocí daných zákonem. Žalovaný nevzal na vědomí námitku žalobce, že jestliže by u žalobce bylo shledáno porušení povinnosti platit příslušné pojistné, pak by to mohlo být důvodem pro vymáhání plnění povinnosti prostředky přiznanými příslušným státním orgánům zákonem, nikoliv však pro použití represivních opatření ve formě zrušení nebo neprodloužení platnosti povolení k pobytu na území České republiky, které nakonec ani nemá oporu v zákoně.

Žalovaný se také ztotožnil s názorem správního orgánu, že pokud je cizinci povolen pobyt na území ČR za účelem podnikání, pak je jeho povinností tento účel plnit, nikoliv jeho oprávnění se rozhodnout, zda v rámci povoleného pobytu za účelem podnikání bude či nebude podnikat. Takové nahlížení na cizince v souvislosti s jejich podnikáním na území ČR žalobce odmítá. Nelze ve vztahu k cizincům zaujímat jiný výklad práva svobodně podnikat, než jaký platí pro občany. Podnikat na území ČR je dovoleno příslušnými právními předpisy zahraničním osobám za stejných podmínek, za jakých tak mohou činit občané nebo právnické osoby se sídlem na území ČR. Výkon podnikání je právem, nikoliv povinností. Jeho vynucování si od cizinců by bylo nepřípustným zásahem do jejich práv a ve svém důsledku by neodůvodněně zvýhodňovalo jednu skupinu osob, tj. osob, které nemají postavení cizinců na území ČR, k tíži jiné, tj. cizinců.

Žalovaný se také nedostatečně zabýval otázkou dopadu rozhodnutí o zrušení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu do soukromého a rodinného života žalobce. K závěru o tom, že tento dopad bude přiměřený, nepostačuje pouhé konstatování, že žalobce je ženatý, bezdětný a že jeho manželka má na území České republiky povolen dlouhodobý pobyt za účelem společného soužití rodiny. Je nepochybné, že napadeným rozhodnutím by mohl být ovlivněn soukromý a rodinný život žalobce. Správní orgány však nezjistily, v jakém rozsahu by se tak stalo. Zejména skutečnost, že trvání účelu pobytu manželky žalobce je závislé na samotném trvání platnosti povolení dlouhodobého pobytu žalobce, měla vést správní orgán k důkladnějšímu posouzení přiměřenosti dopadu jeho rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce. Navíc již ze samé skutečnosti, že žalobce má na území ČR povolen dlouhodobý pobyt, lze seznat, že se žalobce zdržuje na území ČR po delší dobu, po kterou si postupně vytvářel jak obchodní, tak i soukromé vztahy, jež by jeho náhlým odcestováním zpět do země původu mohly být přerušeny. Zájem na zachování tohoto soukromého a pracovního zázemí jistě patří mezi oprávněné zájmy žalobce, které je žalovaný povinen šetřit.

Konečně žalobce namítl, že posuzuje-li žalovaný zrušení povolení k pobytu z hlediska veřejného zájmu, pak by nemělo být opomenuto, že je rovněž ve veřejném zájmu, aby žalobce setrval na území České republiky, aby tak mohl i nadále platit

pojistné na sociální zabezpečení, daň z příjmů fyzických osob, popř. další zákonem předepsané odvody, jak tak dosud činil.

Žalovaný tak svým napadeným rozhodnutím porušil ust. § 2 správního řádu, když postupoval v rozporu se zákonem, uplatnil v daném případě nesprávně svoji pravomoc a neoprávněně zasáhl do práva žalobce na prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území ČR. Žalovaný také svým napadeným rozhodnutím porušil ust. § 3 správního řádu, když nezjistil stav věci plnění účelu pobytu žalobcem, o němž nejsou důvodné pochybnosti.

Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, v rozsahu námitek uplatněných v žalobě a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Žalobce především správním orgánům vytýkal nesprávné právní posouzení, tedy aplikaci norem zákona o pobytu cizinců, které na situaci žalobce nelze aplikovat.

Z obsahu správního spisu je zřejmé, že žalobce podal dne 3. 3. 2010 žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání. Správní orgán I. stupně vydal dne 21. 5. 2010 rozhodnutí o tom, že platnost tohoto povolení se neprodlužuje, a to podle ust. § 44a odst. 3 v návaznosti na § 35 odst. 3, na § 37 odst. 2 písm. b) s odkazem na ust. § 56 odst. 1 písm. k) věty druhé zákona o pobytu cizinců. V odůvodnění správní orgán I. stupně uvedl, že z potvrzení o evidenci, zaslaného dne 21. 4. 2010 Okresní správou sociálního zabezpečení Plzeň-město vyplývá, že žalobce během povoleného pobytu na území České republiky za účelem podnikání odhlásil z důvodu ukončení své činnosti z evidence osob samostatně výdělečně činných. Dále z tohoto dokumentu vyplývá, že žalobce byl veden v evidenci osob samostatně výdělečně činných v době od 1. 12. 2007 do 30. 4. 2008 a dne 29. 3. 2010 provedl opravu registrace od 1. 12. 2007 dosud a doplatil dopočítané pojistné na důchodové zabezpečení a penále. Z těchto údajů vyplynulo, že žalobce nejméně od 1. 5. 2008 do 29. 3. 2010 nepodnikal jako osoba samostatně výdělečně činná a tudíž po tuto dobu neplnil účel pobytu. Na základě těchto skutečností správní orgán I. stupně konstatoval, že ze zákona vyplývá, že cizinec je po dobu povoleného pobytu na území České republiky povinen plnit účel pobytu po celou dobu povoleného pobytu. V případě, že cizinec přestane plnit účel, pro který mu byl povolen pobyt, policie podle ustanovení § 37 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců pobyt zruší. Podle § 44a odst. 3 zákona o pobytu cizinců s odkazem na § 35 odst. 3 téhož zákona pobyt cizince neprodlouží, pokud policie shledá důvod pro zrušení povolení k dlouhodobému pobytu podle ustanovení § 37 zákona o pobytu cizinců. Podle § 37 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců s odkazem na § 56 odst. 1 písm. k) tohoto zákona policie pobyt cizinci neprodlouží, pokud je zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území. Vzhledem k tomu, že žalobce po uvedené dobu na území České republiky nepodnikal, tudíž neplnil účel, pro který mu byl pobyt povolen, bylo toto shledáno jako závažná překážka pro prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání. Správní orgán dále spatřoval závažnou překážku vtom, že žalobce se pouze účelově přihlašuje a následně odhlašuje u OSSZ jako osoba samostatně výdělečně činná, a že stornoval oznámení o ukončení výkonu samostatné výdělečné činnosti u OSSZ, a to z důvodu pouhého získání potvrzení od tohoto orgánu státní správy. Tímto úmyslným jednáním obcházel smysl účelu pobytu podnikání podle zákona o pobytu cizinců a dále i zákon č. 589/1992 Sb., kterým je mu

uložena povinnost platit zálohy na pojistném a dále § 9 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, který mu stanovuje povinnost účasti na důchodovém pojištění. Správní orgán I. stupně uzavřel s tím, že je v zájmu České republiky, aby na jejím území pobývali jen ti cizinci, kteří plní účel pobytu a na území pobývají v souladu s jejími zákony. Je pravdou, že živnostenské oprávnění je oprávnění k podnikání, nikoliv povinnost, ale pokud je cizinci povolen pobyt na území České republiky za účelem podnikání, pak je jeho povinností tento účel plnit, nikoliv jeho oprávnění se rozhodnout, zda v rámci povoleného pobytu za účelem podnikání bude či nebude podnikat.

Odvolací správní orgán v odůvodnění napadeného rozhodnutí k námitce žalobce uvedl, že Podle ustanovení § 44a odst. 3 zákona o pobytu cizinců s odkazem na ustanovení § 35 odst. 3 citovaného zákona, pobyt cizince se neprodlouží, pokud policie shledá důvod pro zrušení povolení k dlouhodobému pobytu podle ustanovení § 37 tohoto zákona. Podle ustanovení § 37 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců s odkazem na ustanovení § 56 odst. 1 písm. k) téhož zákona policie pobyt cizinci neprodlouží, pokud je zjištěna jiná závažná překážka pobytu na území. K námitce uvedené v odvolání, že správní orgán nesprávně postupoval podle ust. § 44 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, odvolací orgán uvádí, že správní orgán postupoval podle ust. § 44a odst. 3 zákona o pobytu cizinců, který se vztahuje na prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, tedy postupoval v souladu s právními normami zákona o pobytu cizinců na území České republiky. K námitce žalobce, že správní orgán měl vycházet z ust. § 46, kdy se při prodloužení použije pouze ustanovení odstavce 3 a 7, nikoliv odstavce 1, odvolací orgán uvedl, že zákon o pobytu cizinců má na prodloužení doby platnosti speciální ustanovení § 44a odst. 3. Podle této normy s odkazem na ustanovení § 35 odst. 3 citovaného zákona, pobyt cizince se neprodlouží, pokud policie shledá důvod pro zrušení povolení k dlouhodobému pobytu podle ustanovení § 37 zákona o pobytu cizinců. Podle ustanovení § 37 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců s odkazem na ustanovení § 56 odst. 1 písm. k) téhož zákona policie pobyt cizinci neprodlouží, pokud je zjištěna jiná závažná překážka pobytu na území. Právě v ustanovení § 56 zákona č. 326/1999 Sb., jsou uvedeny důvody pro neudělení víza. Již z dikce ustanovení § 30 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, je patrné, že policie udělí na žádost cizince vízum k pobytu nad 90 dnů, a tento cizinec hodlá pobývat na území za účelem vyžadujícím pobyt na území delší než 3 měsíce. Z výše uvedeného vyplývá, že cizinec může pobývat na území, pokud plní povolený účel pobytu. V případě, že cizinec při odhlášení na OSSZ uvedl, že přerušil či ukončil činnost, je tato skutečnost dostatečným důvodem pro zrušení platnosti dlouhodobého pobytu, protože nepodniká, (i přesto, že je nadále držitelem platného živnostenského oprávnění), a tím neplní účel pobytu.

Tuto argumentaci a právní závěry z ní vyplývající shledal soud v souladu se zákonem. Lze poukázat na to, že řešením těchto právních otázek se již opakovaně zabýval Nejvyšší správní soud, který ve své judikatuře zachovává konstantní stanovisko. Je tedy možno odkázat například na jeho závěry v rozsudku ze dne 19. 12. 2014, č. j. 5 Azs 119/2014 – 20, kde Nejvyšší správní soud uvedl:

„Výkladem citovaných ustanovení se již Nejvyšší správní soud zabýval např. v rozsudcích ze dne 28. 5. 2014, č. j. 4 As 165/2013 - 50, a 19. 1. 2012, č. j. 9 As 80/2011 - 69. V posledně uvedeném rozsudku ze dne 19. 1. 2012 zdejší soud konstatoval: „Nejvyšší správní soud se [...] neztotožnil s argumentací stěžovatele týkající se otázky návaznosti ustanovení § 37 odst. 2 písm. b) a ustanovení § 56 zákona o pobytu cizinců. Stěžovatel je přesvědčen, že

pokud zákon o pobytu cizinců v ustanovení § 37 odst. 2 písm. b) podmiňuje zrušení platnosti víza skutečností, že cizinec přestane splňovat některou z podmínek pro udělení víza, je nutné tyto podmínky dovozovat z ustanovení § 31 a § 33 tohoto zákona a nikoli z ustanovení § 56, jak určil městský soud a správní orgány. K této námitce Nejvyšší správní soud konstatuje, že se lze ztotožnit se stěžovatelem, že ustanovení § 31 a § 33 zákona o pobytu cizinců představují pozitivní vymezení podmínek pro udělení víza. Nicméně současně je nutno dodat, že zákon o pobytu cizinců zakotvuje vedle tohoto pozitivního výčtu předpokladů pro udělení víza též vymezení negativní, které pouhé formálních naplnění předpokladů pro udělení víza zákonným způsobem koriguje. Zmíněný korektiv představuje mimo jiné ustanovení § 56 citovaného zákona, na základě kterého správní orgány v rámci vedeného řízení ověřují, zda jsou splněny další předpoklady pro udělení víza, tedy zda tu neexistují důvody pro jeho případné neudělení. Naposledy zmíněné ustanovení lze tedy ve vazbě na námitku stěžovatele označit za ustanovení, které podmínky pro udělení víza vymezuje negativně. Městský soud tedy správně a způsobem odpovídajícím rozsahu žalobní námitky dovodil, že důvody pro neudělení víza dle ustanovení § 56 zákona o pobytu cizinců představují (v negativním smyslu) podmínky pro udělení víza ve smyslu ustanovení § 37 odst. 2 písm. b) téhož zákona, jestliže obsahem žalobní námitky bylo toliko konstatování, že stěžovateli není zřejmé, jakým způsobem podle žalovaného na sebe navazují ustanovení zákona, podle kterých bylo rozhodováno, konkrétně ustanovení § 37 odst. 2 písm. b) a § 56 zákona o pobytu cizinců.“

Nejvyšší správní soud se v rozsudku ze dne 19. 1. 2012, č. j. 9 As 80/2011 – 69, rovněž zabýval otázkou výkladu pojmu „závažná překážka“, kdy dovodil: „V daném případě se jedná o neurčitý pojem, který jsou správní orgány povinny vymezit ve svém rozhodnutí a patřičně právní kvalifikaci jednání stěžovatele odůvodnit (viz blíže např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 8. 2003, č. j. 1 As 10/2003 – 53, dostupný na www.nssoud.cz).“

Stejně tak lze odkázat na rozsudek zdejšího soudu ze dne 3. 7. 2014, č. j. 9 As 154/2014 – 45, v němž bylo vysloveno: „Stěžovatelka dále namítá, že správní orgány nesprávně posoudily vzájemný vztah § 37 odst. 1 písm. b) a § 37 odst. 2 písm. b) ve spojení s § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců. Domnívá se, že nelze použít druhé z těchto ustanovení jako způsob, jakým obejít nedostatky ve splnění skutkové podstaty § 37 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Vztahem těchto dvou ustanovení se Nejvyšší správní soud zabýval ve svém rozsudku ze dne 19. 1. 2012, č. j. 9 As 80/2011 – 69, na což krajský soud ostatně stěžovatelku upozornil. Nejvyšší správní soud v tomto rozhodnutí dovodil, že důvody pro neudělení víza dle ustanovení § 56 zákona o pobytu cizinců představují (v negativním smyslu) podmínky pro udělení víza ve smyslu § 37 odst. 2 písm. b) téhož zákona. Mezi jiné závažné překážky pobytu cizince na území je podle tohoto rozsudku možné zařadit i neplnění účelu, pro který byl pobyt povolen. [...] Jelikož v nyní projednávané věci neshledává Nejvyšší správní soud důvod odklonit se od způsobu, jakým byla tato otázka hodnocena v jeho předchozí judikatuře, lze učinit dílčí závěr, že na případ stěžovatelky bylo možné aplikovat ustanovení § 37 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, ve spojení s ustanovením § 56 odst. 1 písm. j) téhož zákona.“

Městský soud v Praze má tedy za to, že závěry koncipované v citované judikatuře Nejvyššího správního soudu se zcela vztahují i na věc nyní projednávanou. Správními orgány bylo nepochybně zjištěno, že žalobci byl původně povolen dlouhodobý pobyt na území České republiky za účelem podnikání. Jak vyplývá ze sdělení Okresní správy

sociálního zabezpečení Plzeň-město, v době nejméně od 1. 5. 2008 do 29. 3. 2010 žalobce nepodnikal jako osoba samostatně výdělečně činná – tuto skutečnost ostatně žalobce ani nijak nezpochybnil. Je tedy zřejmé, že v uvedeném období žalobce neplnil účel, pro který mu byl pobyt povolen, a správní orgány následně tuto skutečnost vyhodnotily jako závažnou překážku jeho pobytu na území České republiky. Jak vyplývá z výše citovaných rozsudků Nejvyššího správního soudu, správní orgány postupovaly v souladu se zákonem, jestliže tuto situaci posoudily podle ust. § 56 odst. 1 písm. k) zákona o pobytu cizinců, ve znění platném do 31. 12. 2010, jelikož právě tato norma na tuto věc dopadá, jak vyložil Nejvyšší správní soud.

Pokud jde o námitku ohledně závěru správního orgánu I. stupně, že žalobce obchází smysl účelu pobytu, lze konstatovat, že tato úvaha správního orgánu je ve věci nadbytečná, jakož i jeho konstatování o tom, že žalobce porušil i zákon č. 589/1992 Sb., kterým je mu uložena povinnost platit zálohy na pojistném a dále § 9 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, který mu stanovuje povinnost účasti na důchodovém pojištění. Tyto skutečnosti, jakkoliv samy o sobě mohly být závažné, nebyly v předmětné věci tím, na čem by spočíval závěr správních orgánů obou stupňů o tom, že žalobci nebude prodlouženo povolení k pobytu. Soud tedy shledal tuto námitku důvodnou, ovšem s tím, že neměla vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí.

Dále soud neakceptoval námitku žalobce spočívající v tvrzení, že pokud je cizinci povolen pobyt na území ČR za účelem podnikání, pak je jeho povinností tento účel plnit, nikoliv jeho oprávněním se rozhodnout, zda v rámci povoleného pobytu za účelem podnikání bude či nebude podnikat, tedy že výkon podnikání je právem, nikoliv povinností.

I k této věci se již v minulosti vyjádřil Nejvyšší správní soud v již zmíněném rozsudku ze dne 19. 12. 2014, č. j. 5 Azs 119/2014 – 20, kde uvedl: „*K otázce splnění účelu povoleného dlouhodobého pobytu lze dále uvést, že zákon o pobytu cizinců vychází z předpokladu, že cizinec, který získal povolení k pobytu na území České republiky k určitému účelu, je povinen povolení k jím deklarovanému účelu náležitě využívat. Pokud cizinec nenaplní tento účel, je na místě mu povolení k dlouhodobému pobytu neprodloužit. Plnění účelu, pro který bylo vízum uděleno, je přitom třeba ve smyslu § 37 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců v případě jeho udělení za účelem podnikání, rozumět faktické vykonávání podnikatelské činnosti. Nestačí mít pouze oprávnění podnikat, není-li podnikatelská činnost fakticky vykonávána. Podnikatelem je osoba, která samostatně vykonává na vlastní účet a odpovědnost výdělečnou činnost živnostenským nebo obdobným způsobem se záměrem činit tak soustavně za účelem dosažení zisku (srov. ust. § 420 odst. 1 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, či § 2 odst. 1 zrušeného zákona č. 513/1991, obchodní zákoník). Účelem pobytu zcela jistě zákonodárce nemínil jen formální evidenci v příslušných rejstřících, aniž by podnikatelská činnost byla fakticky na území České republiky vykonávána, ale faktický výkon podnikatelské činnosti. K výše uvedeným závěrům srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 12. 2011, č. j. 7 As 82/2011 - 81, a ze dne 28. 5. 2014, č. j. 4 As 165/2013 - 50.*“

I zde Městský soud v Praze konstatuje, že tyto závěry je třeba bez dalšího použít na nyní projednávanou věc. Byl-li tedy žalobci původně povolen pobyt za účelem podnikání, pak bylo jeho povinností podnikatelskou činnost vykonávat. Je třeba zdůraznit, že to byl sám žalobce, kdo se rozhodl, že bude na území České republiky

podnikat a že požádá o povolení k pobytu právě za tímto účelem. Nejde tedy o to, že by Česká republika uložila žalobci povinnost podnikat, ale jelikož si takto zvolil sám žalobce, pak v podstatě sám sobě uložil povinnost podnikatelskou činnost vykonávat. Samozřejmě není vyloučeno, aby z jakýchkoliv důvodů v průběhu pobytu na území České republiky tuto činnost přerušil či ukončil. V takovém případě však by bylo jeho povinností tuto skutečnost oznámit orgánům rozhodujícím o pobytu cizinců a požádat o povolení k pobytu z jiných důvodů.

Konečně se soud zabýval námitkou nedostatečného vypořádání se otázkou dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce, a rovněž ji shledal nedůvodnou.

Správní orgán I. stupně k tomu konstatoval, že žalobce v žádosti uvedl, že je ženatý, bezdětný a jeho manželka má na území České republiky povolen dlouhodobý pobyt za účelem společného soužití rodiny. K nepřiměřenému zásahu do soukromého a rodinného života správní orgán uvádí, že je správní orgán povinen rozhodovat v souladu se zákonem a jednou zásadou výslovně uvedenou v ustanovení § 2 odst. 4 zák. č. 500/2004 Sb. Správní orgán dbá, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu. Je tedy v souladu s touto zásadou, aby na území České republiky pobývali jen ti cizinci, kteří zde plní účel pobytu a v rámci povoleného pobytu nezneužívají titulu živnostenského oprávnění jako oprávnění podnikat tím, že v rámci povoleného pobytu přestanou toto oprávnění plnit. V uvedeném případě je tedy veřejný zájem postaven nad zájmem jednotlivce, tzn. žadatele.

Odvolací orgán v napadeném rozhodnutí tuto úvahu doplnil s tím, že cizinec uvedl, že je ženatý, bezdětný a jeho manželka má na území České republiky povolen dlouhodobý pobyt za účelem společného soužití rodiny. Lustrací v informačním systému bylo zjištěno, že manželce žalobce paní K. O., skončil dlouhodobý pobyt na území České republiky dne 7. 7. 2010. V uvedeném případě tedy nebylo nepřiměřeně zasaženo z hlediska zásahu do soukromého a rodinného života cizince.

Ze správního spisu je zřejmé, že žalobce se k této záležitosti vyjádřil pouze v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně, kde akcentoval právě skutečnost, že účel pobytu jeho manželky je závislý na trvání povolení k pobytu žalobce. Odvolací orgán zjistil, že manželce žalobce skončil dlouhodobý pobyt na území České republiky dne 7. 7. 2010, tedy v průběhu odvolacího řízení, a je tedy zřejmé, že ani ona není bez dalšího oprávněna nadále pobývat na území České republiky. Nehrozí tedy rozdělení žalobcovy rodiny a žalobci nic nebrání v tom, aby společně s manželkou buď Českou republiku opustili, anebo – hodlají-li zde setrvat - svůj pobyt zde legalizovali jiným zákonným způsobem. Pokud žalobce v žalobě argumentoval existencí dalších vztahů, jak obchodních, tak i soukromých, je nutno zdůraznit, že v odvolání nic takového nezmínil, takže odvolací správní orgán se takovými skutečnostmi nemohl ani zabývat. Nemohl je pak zohlednit ani soud, když žalobce je v žalobě uvedl naprosto obecně a nekonkrétně, takže jejich dopad do jeho soukromého a rodinného nelze nijak posoudit, resp. nelze posoudit ani případnou vadnost toho, že je správní orgány nehodnotily.

Městský soud v Praze tedy dospěl k závěru, že žádná z žalobních námitek nebyla důvodná, a proto žalobu jako nedůvodnou podle ust. § 78 odst. 7 soudního řádu správního zamítl.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn podle ust. § 60 odst. 1 soudního řádu správního, když žalobce úspěch ve věci neměl a žalovanému žádné náklady nevznikly.

P o u č e n í:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 8. ledna 2015

JUDr. Slavomír Novák v.r.
předseda senátu

za správnost vyhotovení:
Simona Štěpinová